

Benim Ümitvarım Baharım Onsuz Kör Topal Ve Sağırım

– ismail-gokta · 24 Mart 2010

Bana bahar mevsimi üç ay değil de, üç gün gibi gelir, her geldiğinde. Başlamasıyla bitmesi, gelmesiyle gitmesi bir olur sanki. Nedendir bilmem, anlayamam bir türlü baharın bitişini, sebepsiz gidişini...

Sebepsiz dediğime bakmayın siz. Baharda çiçek açmayan dal, yazda meyve yapar mı? Ağaçlara, otlara çiçek açtıran bahar, onları meyveye durduran, insanları meyveye doyuran ise yazdır, yaz mevsimidir. Demek ki bahar olmasa, çiçek olmaz, çiçek olmasa meyve olmaz. O zaman en sebepli mevsim bahardır. Sebepsiz kelimesi, benim ağızımda sadece bir, laf-ı güzaftır.

Hani insan sevdiğinden kolay kolay ayrılmak istemez ya. Ne kolayı canım, hiç ayrılmak, ayrı kalmak istemez ya. Benimkisi de o hesap işte! Çünkü bahar; benim sevgilimdir, yârimdir. O benimle, ben onunla çok değil üç ay birlikte oluruz. O da bana, üç gün imiş gibi gelir her seferinde.

Sebebine gelince, benim için bir haftanın iki gün (oluşu), bir mevsimin de bir ay oluşudur her baharda. Neden mi böyle? Anlatayım; şair yüreğim, şair gönlüm sadece Cumartesi ve Pazar günleri özgürdür. Sadece o günleri, günden ve ömürden sayar. Diğer günleri ise, (memuriyet günleri) bir nevi, tutsaklık ve esaret günleri sayar. Ne ettim, ne yaptım şair yüreğime söz geçiremedim bir türlü. Hatta çok zaman kulağıma fısıldamıştır içten içe; "Bak görüyorsun, okuyorsun eski şairler, edipler evkaftaki memuriyetlikten hep istifa etmişler. Sen de ediversen, ne olur sanki. O zaman 'geçen her gün ömürdendir' sözü, bak en çok sana yakışır!"

Ah, ah! Neler çektim ben bu şairane yürekten. Kendini bir şey zannediyor. O eski şairlerin, ediplerin ayakkabısının çivisi olamazsın sen. Eline su dökemezsin! Belki elinden su içebilirsin. (Tabi bu devirde onlardan kaldıysa!) Ele geçmiş memuriyetten, beni istifa ettirip de, sanki karnımı doyuracak. Bilmez miyim hiç! Şairlikten, ediplikten kim karnını doyurmuş ki, ben doyurabileyim! İşte bu yüzden çok mücadele ettim, bu şair müsveddesi yüreğimle yirmi beş yıldır!

Sözü nerden açtık, nereye getirdik. Oysa ben, baharın gizemli, süslü-püslü yüzünü, hoş kokusunu, şair diliyle, şair gözüyle ele alıp, bahar kokulu/konulu bir yazı yazacaktım. Baharın ilk müjdesini bana, yüreğime, umuduma taşıyan kırlangıçlardan söz edecektim. O kırlangıçlar ki, ilkbaharın ilk gelen göçmen kuşlarıdır. Martın on beşi oldu mu, omzum pencere pervazına, gözüm göğün ufkuна yapışır, kilitlenir. İlle de görmek isterim, gökyüzünde zikzak uçan kırlangıçları. Onları bir gördüm mü, değmeyin yüreğimde, tarifi imkânsız bir sevinç yükselir. Hava ne kadar soğuk, içim ne kadar karamsar olursa olsun, baharın muştusu içimi düğün yerine çevirir. Zira benim için özgürlük günleri, yâre kavuşma günleri gelip, çatmıştır.

Ŗu kadarını söyleyeyim, Ŗair mŖsveddesi yŖređimle, her bahar çok iyi, sıkı dost oluruz. Birbirimizi hiç kırmayız. O, bu mevsim ne derse o olur. Bazen bir salkım iekli dal, rengârenk bir kelebek, gŖkyŖzŖnde ağır aksak uçan, uurtmalarla yarıŖan gŖ kuŖu leylek, nameyle Ŗakıyan bir çift bŖlbŖl, Ŗırlı Ŗırlı akan, gŖmŖŖ renginde bir derecik. Bizi biz yapan, yaŖadığımız çevreyi bize hissettirip insanlık hasletlerini, bir çırpıda iimize dolduruverir de, insan oluŖumumuzun farkına varırırız.

Yunus Emre'nin; "Bir ben vardır, benden içeri" sŖzŖnŖ, sanki kendisinden sonra, en çok benim için sŖylediđine inanırım. Komik, hem de abartılı komik ama bŖyle iŖte! İçimdeki 'ben' ile dıŖımdaki 'ben'i barıŖtıran, kaynaŖtıran sevgilim bahara, ne kadar teŖekkŖr etsem azdır az!

Yani kelebek misali yaŖıyorum ben hayatı. Hani koca bir yaŖamı, Ŗ gŖne sığdıran kelebekler vardır ya, iŖte onlar gibi her bahar ben, yeniden doğar, bŖyŖr ve ŖlŖrŖm. Sevgili dostlarım, bu bahar ve her bahar, evrenizde ahenkle dans eden bir kelebek gŖrŖrseniz, ne olur beni hatırlayın, olmaz mı?

20.Mart.2010

İsmail GŖKTAŖ - İZMİR